

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

שבת פרשת פינחס
י"ט תמוז שנת תש"פ
לפ"ק
שנה 1, גליון 6

ארויסגעזעבן דורך אונזרות היכל הקודש הרסל

סוף פועל'ן, אזוי ווי מען זעט דא אין די מעשה אז כאטש די מענטשן פון די מדינה זענען נאך אלץ געווען איינגעטינקען זייער גאנצע קאפ און מח אין געלט, דאך וויבאלד דער בעל תפלה און דער ממונה האבן שוין מיט זיי אסאך געשמועסט האבן זיי שוין מסכים געווען צו פרובירן ארויס צו קריכן פון זייער נארישקייט, און האבן געבעטן פונעם בעל תפלה: "געמט אונז ארויס פון אונזערע נארישקייט".

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א ווייטער: עלטערן כאפן נישט וואס פאר א השפעה זיי האבן אויף די קינדער, קינדער מאכן נאך די עלטערן אויף יעדע זאך, די קינדער כאפן אפילו נישט וואס זיי טוען... איך וועל געבן עטליכע דגמאות וואס מען זעט דערפון ווי א גרויסע השפעה <<<

א מעשה פארן שבת טיש

דער הייליגער צאנזער רב זי"ע, ווען ער איז שוין געווען אויף דער עלטער האט ער זיך אמאל זייער נישט גוט געשפירט, און מען האט גערופן דעם דאקטער, דער דאקטער האט אינטערגעזוכט דעם הייליגן צאנזער רב זי"ע און ער האט אנגעפאנגען זיך צו שושקען מיט זיינע קינדער, ווען דער צאנזער רב האט געזען ווי ער רעדט שטילערהייט האט ער געפרעגט וואס האט ער געזאגט? אבער זיי האבן אים נישט געוואלט וויי טון און זאגן וואס דער דאקטער זאגט - אז דער הייליגער צדיק האט שוין נישט קיין רפואה, אבער דער הייליגער צאנזער רב האט זיך געעקשנט און געהייסן זיין זון רבי ברוך מגארליץ זאל אים זאגן בתורת כבוד אב וואס דער דאקטער זאגט, האט ער נישט געהאט קיין ברירה און ער האט אים געזאגט אז דער דאקטער זאגט אז עס איז שוין נישט דא קיין האפענונג צו לעבן. ווען דער הייליגער צאנזער רב האט דאס געהערט, האט ער זיך זייער צופלאמט און געזאגט: "אויב אזוי, דאך מען זיך גיין גרייטן זיך מוסר נפש זיין אויף קידוש השם", און ער האט אנגעהויבן זיך מתבודד זיין צום אייבערשטן.

אז מען לעבט מיטן אייבערשטן און מען מאכט יעדן טאג התבודדות - מען דערציילט אלעס פארן אייבערשטן, לעבט מען אן אנדערע לעבן; א לעבעדיגע לעבן, און אז מען לעבט אן דעם אייבערשטן - איז דער לעבן א טויטע לעבן. עס גייט נישט אין א קורצע צייט, אבער אז מען איז אן עקשן, און מען ווייסט אז דאס איז וואס איך דאך טון, און יעדן טאג געמט מען אפאר מינוט און מען שמועסט מיטן אייבערשטן - האט מען א חיים טובים.

(עצתו אמונה פרשת אמר תשע"ז)

שבת קודש פרשת קרח תש"פ לפרט קטן אינדערפרי האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען אין סיפורי מעשיות, מעשה י"ב, מעשה מבצל תפלה, ווי מען האט געהאלטן אין שטעטל.

דערציילט דארט דער רבי:

דערנאך האבן זיי זיך גימאכט סימנים צווישן זיך דער ממונה מיט דעם גבור. און דער ממונה איז זיך אוועק גיגאנגען פון דעם גבור און ער האט זיך אומגינקערט אין דער מדינה אריין. (און דער ממונה פלעגט זיי בוודאי אויך זייער שטראפן אויף זייער שלעכטן וועג וואס זיי זענען אריין גיפאלן אין דעם געלט. נאר ער האט זיי ניט גיקאנט ארויס פירן דערפון. ווארין זיי זענען שוין דרינען זייער איינגיווארצילט גווען. נאר פון דעם וועגן פארט מחמת דער בעל תפלה און דער ממונה האבן שוין מיט זיי פיל גישמוסט זענען זיי שוין אביסיל מבולבל גיווארין. און זיי פלעגן זאגן. אדרבא. נעמט אונז ארויס דערפון. האטשע זיי האבן זיך נאך גיהלטן שטארק אין זייער נארישער דעה. און האבן נאר ניט גיוואלט ארויס פון זייער נארישקייט. נאר זיי פלעגן שוין פארט זאגן אז מע האט זיי גישטראפט. אדרבא. אז סע איז יא אזוי. אז מיר זענען אין טעות. נא נעמט אונז ארויס פון אונזערע נארישקייט).

האט דער ראש ישיבה שליט"א אנגעהויבן: מיר האבן שוין גערעדט פאריגע וואך פון דעם ענין, און מיר וועלן נאכאמאל רעדן פון דעם די וואך, און דאס קען מען פארלערנען נאך זען מאל... דער הייליגער רבי זאגט אונז דא א וויכטיגע פלל: "אז מען רעדט - פועל'ט מען".

דאס איז נוגע סיי לגבי א מאן - אז ער קען פועל'ן ביי זיין ווייב, און סיי לגבי א פרוי - אז זי קען פועל'ן ביי איר מאן, און סיי לגבי עלטערן - אז זיי קענען פועל'ן ביי קינדער, און סיי ביי זיך אליין - אז מען קען פועל'ן ביי זיך; אז מען רעדט און מען רעדט, איינמאל, נאכאמאל און נאכאמאל וועט מען צום

עלִטְעֶרן האָבן אויף קינדער: רוב מענטשן לייגן נאך היינט אריין אין דיינונג רום א 'שבת זייגער', וואס צינדט און לעשט די לעקטער - דערצייילט דער ראש ישיבה שליט"א - איך האב געהערט פון אן עלעקטערישן, אז ער האט געזאגט, ווען א מענטש קומט צו מיר בעטן אז איך זאל אריין לייגן אין זיין דיינונג רום א שבת זייגער, זאג איך אים: "הער מיר אויס, אמאליגע צייטן איז געווען אינקאנדעסנט באלבס, וואס דאס האט געצויגן אסאך עלעקטער, דעריבער פלעגט מען אריינלייגן א שבת זייגער זיך צו שפארן די עלעקטעריק, אבער היינט מיט די נייע LED באלבס, אפילו אז דו זאלסט לאזן ברענען דיין לעקטער א גאנצן שבת במשך דיין גאנצן לעבן, וועט דיר די עלעקטעריק נישט קאסטן אזויפיל געלט וויפיל דו וועסט באצאלן פאר דעם שבת זייגער"; נאר פארוואס לייגט מען נאך היינט א 'שבת זייגער'? דאס איז ווייל א קינד מאכט נאך זיין טאטען, זיין טאטע האט א שבת זייגער - לייגט ער אויך א שבת זייגער.

דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעלייגט א ווערטל, אז א אינגערמאן האט אים דערצייילט אז פאר אים איז יא וויכטיג דעם שבת זייגער, ווייל ער רופט געסט צו עסן ביי אים די שבת'דיגע סעודות, און זיי ווייסן נישט ווען אהיים צוגיין, אבער אז ער האט א שבת זייגער, און די לעקטער לעשט זיך אויס, ווייסן זיי שוין אז מען דארף אהיים גיין...

די זעלבע איז מיט די מענטשן וואס האבן נאך דעם מנהג פון ארום גיין יעדן ערב שבת אין אלע שטובער אויסצולעשן די לעקטערס אדער ארויסדרייען באלבס וכדומה, וואס אין אמת'ן פעלט דאס שוין נישט אויס היינטיגע טעג, ווייל אפילו אז די לעקטער ארבעט א גאנצע וואך אין א צו ניצט עס קוים עלעקטעריק, דאך האלט מען אן דעם מנהג ווייל "אזוי האב איך געזען ביי מיין טאטען אלע יארן..."

דער ראש ישיבה שליט"א געבט נאך א דגמא: א פרוי קומט מיר זאגן אז זי איז זייער פארשעמט, זי גייט אין גראסערי זי קויפט איין פרישע מילך, און יעדעס מאל וואס איר מאן עפענט אויף דעם באטל לייגט ער צו זיין נאז און שמעקט צי דאס איז פריש, איך ווער זייער פארשעמט "איך האב דאך עס יעצט געקויפט, עס איז זיכער פריש, פארוואס שמעקסטו עס?!". אבער דער אינגערמאן ווייסט אליין נישט פארוואס ער שמעקט עס, ער דארף נישט דעם שמעק, ער לייגט צו זיין נאז צו די מילך ווייל אזוי האט זיין טאטע געטון...; האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: "אזוי גייט עס, עלטערן האבן א מורא'דיגע השפעה אויף זייערע קינדער; קינדער מאכן מיט אלעס נאך די עלטערן".

בפרט א קינד וואס זעט זיין טאטע לערנען אביסל אינדער'היים, ער זעט זיין טאטע רעדט צום אייבערשטן, צום סוף וועט דאס אריין גיין אין אים; אפילו פון אנהייב זעט מען נישט ווי עפעס רוקט זיך, דארף מען וויסן אז מען קען נישט פועל'ן תכף ומיד; א קינד וואס זעט זיין טאטען גיין אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב וועט ער אויך גיין אין שול דאווענען; א אינגערמאן וואס רעדט שיינ אין שטוב וועלן זייגע קינדער אויך רעדן שיינ, און אויב מען קריגט זיך אין שטוב -

אפילו מען פרובירט דאס אויסצובאהאלטן פון די קינדער אז זיי זאלן נישט מיטהאלטן אז מען קריגט זיך - שפירן דאס די קינדער; א שטוב וואס עס איז דא שלום בית דארף מען נישט אויסלערנען דעם קינד אז ער זאל האבן שלום בית, ווייל אזוי איז ער אויפגעוואקסן דאס האט ער צוגעזען, איז ער איז שוין מחונן אויף דעם.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אויסגעדריקט: "חינוך איז נישט אז מען זאגט אן די קינדער ווי אזוי זיך צו פירן, דער עיקר חינוך איז דאס וואס די קינדער זעען צו ביי זייערע עלטערן".

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט, אז די זעלבע איז פארקערט, אז עלטערן פירן זיך נישט אויף ווי מען דארף, לאזט דאס איבער א שווערער רושם אויף די קינדער, א בחור האט מיר דערצייילט א שרעקליכע מעשה (דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט, אז דער בחור האט שוין לאנג חתונה געהאט, אבער איך קען נישט פארגעסן פון די מעשה, עס איז זייער א שרעקעדיגע מעשה), אז ער איז געזיצן אין קאר מיט זיינע עלטערן, און זיינע עלטערן האבן געשמועסט, אינמיטן רופט זיך אן דער טאטע צו די מאמע: "נאך איין ווארט דו רעדסט, דריק איך אראפ דעם געז פעדל, איך הייב אן פליען, און איך שמייס אריין אין א וואנט, און איך הרגע ביידע צוזאמען!"; זאגט דער ראש ישיבה שליט"א אז קינדער זיצן פון אונטן, און הערן צו וואס דער טאטע זאגט צו די מאמע, זיי ווערן זייער צעמישט.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א ווייטער: איך קען דערצייילן אסאך מעשיות פון בחורים און אינגעלייט, וואס זענען געווארן ערליכע אידן נאר דורך רעדן און רעדן און רעדן, דורכ'ן גיין אויף דעם וועג פון רבי'ן; זיי זענען געבעד געווען זייער ווייט פון אידישקייט, פארשטייט זיך אז מען האט גארנישט געקענט אנזען פון אינדרויסן אבער אינעווייניג זענען זיי געווען אינגאנצן אויסגעלאשן, האב איך געגעבן איין דרשה און נאך א דרשה וכו', בשעת'ן רעדן האב איך געשפירט ווי איך טאפ א וואנט, אבער צום סוף האב איך ברוך השם גע'פועל'ט.

דאס לערנט מען זיך פון די מעשה, אז אפילו א מענטש איז איינגעווארצלט און צוגעבינדן אין זיינע שלעכטע מידות, אבער אויב רעדט מען שיינ צו אים, איינמאל און נאכאמאל, מען האט סבלנות - מען ווארט אויס, פלוצלינג וועט ער בעטן: "אז מיר זענען אין טעות. נא נעמט אונז ארויס פון אונזערע נארישקייט".

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א אז די זעלבע איז מיט'ן לערנען; א קליין קינד פון דריי - פיר יאר, ווען ער הערט פון זיין קינדערגארטן מלמד פרשת נח, אז נח האט געמאכט א תיבה וכו', סוף וואך קענען נישט די קינדער די סדרה, זיי ווייסן נישט וואס א תיבה מיינט, קומענדיגע יאר גייט דער קינד אין כיתה א' און הערט ווייטער פון זיין מלמד אז נח האט געמאכט א תיבה, דער מלמד רעכנט אויס די הייער, ברייט און לענג פון די תיבה, דער קינד פארשטייט נאך אלץ נישט

פונקטליך פון וואס מען רעדט, אָבער עפּעס ווייסט ער שוין, אזוי גייט דורך נאך אַ יאר און נאך אַ יאר ביז דער קינד הייבט שוין אָן צו כאַפֿן אַז 'תּיבָה' מיינט אַ קאַסטן... ער ווערט שוין נאך עלטער און זיין פאַרשטאַנד ווערט ברייטער פאַלט אים שוין איין אַ שיינע קשיא, אַ שיינע תּירוץ וכו', ביז ווען ער קומט אָן אין כּתּה ט' דעמאַלט פאַרשטייט ער שוין גוט פּרשט נח.

זאָגט דער ראש ישיבּה שליט"א אז עס איז אַ רחמנות אויף דער כּתּה א' מלמד וואס זיצט אין קלאס צעבראַכענער הייט און טראכט: "וואס טו איך שוין אויף דא מיט מיינ רעדן, עס גייט דאך ממילא גארנישט אריין אין זיי", אָבער דאס איז נישט ריכטיג, ווייל נאך צוליב דעם וואס דער קינד האט געהערט יעדעס יאר פון זיינע מלמדים די פּרשה - קען ער עס, עס גייט טאקע נישט אין איין מינוט; דערפאר דאך אַ מלמד האבן אסאך סבּלנות און וויסן אז דורכ'ן רעדן איינמאל און נאכאמאל קלעבט זיך אָן אינעם קינד.

דער ראש ישיבּה שליט"א האט אַראפּגעלייגט ווי אזוי עס זעט אויס ביי זיך אין שטוב ווען מען פּרעגט די קליינע קינדער די שאלות פון די וואך: "וועלכע סדרה גייט די וואך? פּרשת ק... קו... קור... קור" ענטפערט דאס קינד: "קורח", זאָגט איך אים: "זייער פיין!" "אויף וועמען האט קורח געקריגט? אויף משה ר..." ענטפערט דאס קינד: "אויף משה רבינו", זאָג איך אים: "זייער גוט".

האט דער ראש ישיבּה שליט"א געזאָגט אז פון דעם שורה פון רבי'ן: "אַדרבּא, נעמט אונז ארויס דערפון" - קען מען ארויס נעמען מוראדיגע חיזוק, דער ראש ישיבּה שליט"א פּרעגט פון וועלכע סארט מענטשן רעדט מען דא? פון מענטשן וואס זייער גאַנצע אַמונה איז נאך געלט, מען האט נישט געקענט רעדן מיט זיי נאך פון געלט, זיי האבן מיט קיינעם נישט געשמועסט נאך אויב מען האט גערעדט פון געלט, אָבער נאכ'ן הערן אזוי פיל מאל אַמת'ע דיבורים פון דעם בעל תּפלה האבן זיי שוין אַנגעהויבן זיך צו בעטן: "דו רעדסט דאך אזוי שוין ממש אַמת'ע ווערטער, נאָ נעם מיר ארויס פון מיינ עדיקשאַן", זעט מען פון דעם ווי שטארק מען קען פועל'ן מיט'ן רעדן.

עס איז ידוע אז דער רבי האט פּסדר געהייסן און געמאַנט מען זאל רעדן מיט מענטשן און זיי מקרב זיין צום אייבערשטן, פאַרציילט רבי נתן (חיי מוהר"ן, סימן שעו): איך האב געהערט פון רבינ'ס ברונדער רבי יחיאל זכּרונג לברכה, אז ער האט געפּרעגט דעם הייליגן רבי'ן וואס מען קען טון אז ווען מען רעדט מיט מענטשן קומט אסאך מאל אויס צו רעדן נארישקייט, ווייל מען קען דאך נישט צו גיין צו אַ מענטש און גלייך רעדן צו אים פון אַלקות, נאך מען דאך שמועסן סתּם זאכן פאַרדעם און נאכדעם וכו' און אינצווישן קען מען רעדן פונעם אייבערשטן, האט אים דער רבי געזאָגט: "וויבאלד נאכדעם ברענגט מען אריין אין יענעם אַמת'ע דיבורים, איז אלעס פּדאיי"; זעט מען פון דעם אז דורכ'ן רעדן מיט אַ מענטש גאר אסאך מאל ברענגט מען צום סוף אריין אינעם מענטש דעם אייבערשטן.

האט דער ראש ישיבּה שליט"א געגעבן אַ משל וואס הייסט אַן עדיקשאַן: אַ אינגערמאַן, ווי נאך ער האט פאַקומען זיין געהאַלט וואס ער האט פאַרדינט, לויפט ער גלייך צו אַ קאַסינאַ, כאַטש ער ווייסט אז ער וועט דאַרט פאַרשווענדן זיין גאַנצע געלט, דאך גייט ער יעדע וואך ווייטער אהין און טראכט: 'עצט גיי איך פאַרדינען', דאס מאל וועל איך שוין טאקע רייך ווערן'. [בּדרה אגב האט דער ראש ישיבּה שליט"א געפּרעגט צי דער קאַסינאַ אין מאַנטיסעלאו איז נאך אָפּן, האט מען געענטפערט פאַר'ן ראש ישיבּה שליט"א אז עס שטייט יעצט ליידג און פּוסט, האט דער ראש ישיבּה שליט"א געפּרעגט צי אַ היימישע מוסד האט שוין אַפּגעקויפט דעם בנן פאַר אַ ישיבּה וכדומה... ווי מען האט געשמועסט אין אַנהייב אז זיי בויען אויף אַ פּראַכטפולע בנן פּדי אז איין טאג וועט דאס אַ ישיבּה אַפּקויפּן...]; דער מענטש אליין וויל שוין נישט אהין גיין, ער זאָגט: "איך וויל נישט געמבּלען, אָבער וואס זאל איך טון, עס ציעט מיר אהין צו גיין", ביי דעם איז אויך דא די עצה פון רבי'ן, אז מען געבט נישט אויף, מען רעדט צו אים אסאך אסאך, וועט מען צום סוף אים ארויס נעמען פון זיינע עדיקשאַנס.

און די זעלבע זאך איז מיט חינוך הבנים; זאָגט דער ראש ישיבּה שליט"א: "איך ווער מוראדיג גתפּעל פון די אינגעלייט פון שטעטל, ווען איך זע צו ווי אלע טאַטעס זיצן שבת ביים דאווענען מיט די קינדער נעבן זיך, און יעדעס קינד זאָגט מיט דאס דאווענען לויט זיין דרגה, אַ קליין קינד זאָגט מיט 'ושמרו', און דער עלטערער קינד זאָגט שוין מיט 'לכה דודי', מען געוואוינט צו די קינדער צו דאווענען".

דערענדיג פון די חינוך פון די בּרסלב'ע חדר, האט דער ראש ישיבּה שליט"א דערציילט: "אַ פרוי פון שטעטל איז זיך געקומען פאַדאַנקען פאַר מיר אויף די הערליכע חינוך וואס מען לייגט דא אריין אין די קינדער, די פרוי דערציילט אז זי שטייט ביים פּענסטער און זעט צו ווי איר זעקס זעריגער קינד שפּאַצירט זיך ארום אויף די גראַז מיט מוראדיגע תּמימות, און רעדט צום אייבערשטן מיט די הענט אויסגעשפּרייט צום הימל - דאס מיינט אַ גוטע חינוך, דאס ווייזט ווי דער חינוך האט שטאַרקע ווארצלען".

האט דער ראש ישיבּה שליט"א מסביר געווען אז דאס וואס דער קינד האט דעמאַלט געבעטן פונעם אייבערשטן איז נישט משנה - נישט קיין חילוק צי דער קינד האט געבעטן פונעם אייבערשטן אַ רימאט קאַנטראַל, אָדער אַן העליקאפּטער, אָדער אַ וואַלקי טאַקי, אָדער אז ער זאל נישט האבן קיין פּחדים, אָדער גאר אז ער זאל זיין אַן ערליכער איד - דאס איז נישט קיין חילוק, ווייל דאס אליין אז אַ מענטש רעדט צום אייבערשטן דאס איז די ישועה.

און דער ראש ישיבּה שליט"א דערציילט, אז ער פּלעגט איבער געבן פאַר מוהראַ"ש זכּרונג לברכה יעדע וואך פינף הונדערט דאלער צו דרוקן נאך אַ באַנד 'אַשר בנחל', ווייל מוהראַ"ש האט צוגעזאָגט: "ווער עס געבט געלט צו דרוקן 'אַשר בנחל' וועט זען אַ ישועה"; האט דער ראש ישיבּה שליט"א אַמאל געפּרעגט מוהראַ"ש: "איך געב דאך יעדע וואך

געלט פאר 'אשר בנחל' ווען וועל איך האבן א ישועה? האט מוהרא"ש געענטפערט: "דאס אליין אז דו ביסט נאך ביים הייליגן רבי'ן, דו קומסט נאך יעדע וואך צום שיעור ליל שיש, דאס איז די גרעסטע ישועה!"

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א ווייטער: "צומאל קומען צו מיר מענטשן און פֿרעגן פֿארוואס זיי בעטן דעם אייבערשטן און זיי ווערן נישט געהאלפן פון זייער צרה, זאג איך זיי: 'דאס אליין אז דו בעטסט נאך דעם אייבערשטן דאס איז די גרעסטע ישועה!'".

דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט נאך עטליכע מעשיות וואס מען זעט דערפון די שטארקע כוחות וואס די מלמדים און די לערערנס לייגן אריין אין די חינוך; א אינגערמאן איז צוגעקומען צום ראש ישיבה שליט"א נאך א שיעור און איבערגעגעבן פאר'ן ראש ישיבה שליט"א א נחת צעטל וואס זיין ווייב האט געטראפן אין שטוב וואס איר גיין יעריגער אינגעל האט געשריבן, עס לייגט זיך אזוי: "נעצט איז פינף אזיגער, איך בין שוין אויסגערופט, איך גיי ארויס פון שטוב אפאר מינוט רעדן צום אייבערשטן; מאמי, אויב דו זעסט עס גייט אדורך מער פון פינף מינוט און איך בין נאכנישט צוריק זאלסטו זיך נישט דערשרעקן..."

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט מיט התפעלות: "אזא השגה! א יונג קינד פון גיין יאר זאל האבן אזא השגה פון גיין פארטאגס רעדן צום אייבערשטן! דאס דארף אונז אויף וועקן אז מיר זאלן אויך אנהייבן רעדן צום אייבערשטן; זאג פאר'ן באשעפער: 'רבנו של עולם! איך וויל אויך רעדן צו דיר!'"

דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעלייגט, אז מען דארף נישט מורא האבן ווען א קינד גייט רעדן צום אייבערשטן אינמיטן די נאכט, ווי דער רבי האט אמאל געזאגט: "אויב וואלט איך געהאט א בן יחיד, וואלט איך נישט מורא געהאט אים צו שיקן ביינאכט, אינדרויסן פון שטאט, רעדן צום אייבערשטן".

נאך א מעשה וואס איז געווען זומער שנת תשע"ח לפֿרט קטן אין מיידל קעמפ; איינע פון די מיידלעך פון "בית פיגא" איז געווען צופרי אין פעלד אינדרויסן פון קעמפ, זי האט געהאלטן אינמיטן מאכן התבודדות, פלוצלינג באמערקט זי א שווארצע זאך וואס שאקלט זיך, קודם האט זי געמיינט אז דאס איז סתם א שווארצע בעג וואס שאקלט זיך פון די ווינט. פלוצלינג זעט זי א גרויסע בער, דער בער האט זיך אויפגעשטעלט אויף די צוויי פיס און געשטאנען אנטקעגן איר פנים אל פנים, צוויי פיס אָוועק פון איר, די מיידל האט זיך נישט פארלוירן, זי האט אנגעהויבן בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער ראטעווע מיך פון דעם בער, העלף מיר ער זאל מיר גארנישט טון", זי האט אנגעהויבן גיין צוריק וועגס ביז זי איז אריין אין איר שטוב.

אזא מעשה פאסט פאר די מעשה בִּכְלֵעָה; א יונג מיידל פון צוועלף יאר זאל נישט ווערן פארלוירן ווען זי שטייט צוויי פיס נעבן א גרויסע בער... סתם א קינד וואלט אָוועק גע'חלש'ט

אויפן פלאץ, נישט נאר א קינד נאר אפילו א דערוואקסענער מענטש וואלט אויך צעטומלט געווארן פון שרעק, אבער זי איז געווען רואיג און געבעטן דעם אייבערשטן ער זאל איר העלפן.

פון דעם זעט מען וואספארא חינוך מיר געבן פאר די קינדער, מען לערנט זיי אויס זיי זאלן לעבן מיט התבודדות; ווען מען לעבט מיט תפלה והתבודדות באקומט מען ישוב הדעת און מען ווערט נישט פארלוירן ווען מען טרעפט זיך אין א צרה.

און דער ראש ישיבה שליט"א פֿרעגט איינער פון די אינגעלייט: "וואס וואלסטו געטון אויב דו גייסט אין וואלד און א גרויסער בער שטעלט זיך אנטקעגן דיר?"; אבער די קינדער וואס וואקסן אויף מיט א גוטע חינוך קענען דאס באווייזן, זיי ווערן נישט פארלוירן.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט אז ער האט אמאל באקומען א קאמפלימענט פון זיין זון גרו יאיר, וואס האט זיך אויסגעדריקט "מען קען אנזען אז אונזער שטוב איז א ברסלב'ע שטוב..."; און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט וואס איז געווען די מעשה, איין יאר ערב שבת הגדול ווען מען האט שוין געענדיגט אלעס מסדר זיין וואס עס פעלט זיך אויס, די עסן איז שוין אנגעגרייט אויפ'ן באשטימטן פלאץ וואו מען עסט שבת הגדול וכו', איז דער ראש ישיבה שליט"א געגאנגען אין פארק מיט די גאנצע משפחה, (דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעלייגט: "איך בין א מסודר'דיגער מענטש, די פיש קאכט מען שוין מיטוואך, די זופ דאנערשטאג און אזוי ווייטער, אלעס מאכט מען פרי און צייטליך אז מען זאל זיך נישט דארפן אויפֿרעגן ערב שבת..."), פלוצלינג האט מען באמערקט ווי איינער פון די קליינע קינדער האבן זיך אריינגעהאקט דעם קאפ אין א שארפע אייזן און עס איז געווארן א שניט אינעם קאפ, און מען האט געדארפט לויפן פארנייען דעם שניט, האט דער ראש ישיבה'ס זון אויפגעכאפט אז זיינע עלטערן זענען נישט געווארן פארלוירן, זיי זענען געבליבן מיט א ישוב הדעת, די מאמע האט צום ערשט גענומען איר שבת'דיגע שריצל און אפגעשטעלט דאס בלוטן, און אזוי ווייטער אלעס אן בהלה, און מען איז געגאנגען צו א פארמעדיק צו פארנייען דעם שניט.

האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגעפירט: "זעט מען פון דעם מעשה אז קינדער כאפן אויף יעדע ריר, א קינד כאפט אויף צי זיינע עלטערן פארלוירן זיך ביי א שוועריקייט, א קינד כאפט אויף צי זיין טאטע זאגט פאר די מאמע: "נאך איין ווארט דו רעדסט, דריק איך אראפ דעם געז פֿעדל, איך הייב אן פליען, און איך שמיס אריין אין א וואנט, און איך הרגע ביידע צוזאמען!".

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן זוכה זיין צו מחנה זיין אונזערע קינדער, און אזוי וועלן מיר זוכה זיין מקבל זיין משיח צדקנו, אמן.

(ספורי מעשיות מעשה י"ב מבצל תפלה - חלק ג'
פארגעלערנט שבת קדש פרשת קרח תש"פ לפ"ק)